

EL 9 NOU

PERIÒDIC
INDEPENDENT
D'OSONA I
EL RIPOLLÈS

Divendres, 25 de setembre de 2020

10
ANYS

DE L'ATLÀNTIDA

En ple confinament, el dia de Sant Jordi, L'Atlàntida va complir 10 anys. Els actes d'aniversari que s'havien previst es van haver de suspendre. Aquest cap de setmana, se'n recupera la majoria per celebrar una dècada de l'equipament cultural més emblemàtic de la ciutat.

10 anys de L'Atlàntida

La celebració ajornada el passat 23 d'abril té lloc aquest cap de setmana

Vic

Jordi Vilarrodà

El maig de 2002, la brigada municipal de Vic treballava a l'Atlàntida, l'antic cinema del carrer de Sant Fidel que l'Ajuntament havia comprat en època de l'alcalde Ramon Montanyà per convertir-lo en teatre municipal. Poc podien imaginar que aquelles obres senzilles per suprimir barres arquitectòniques i habilitar uns despatxos, i que costaven 335.000 euros de l'època, acabarien disparant un dels projectes més ambiciosos que la ciutat ha emprès en matèria cultural. Quan s'estaven fent els primers enderros al vestíbul i la primera planta, uns forjats van fer sospitar els tècnics. Un cop fetes les anàlisis pertinents, no va haver-hi dubte: a l'edifici hi havia ciment aluminós, que amb la humitat es podia degradar. I no només a la primera planta: també a les bigues del sostre. Totes les alarmes van saltar. L'aluminosi de l'Atlàntida podia arribar a representar, fins i tot,

Des que l'antiga Atlàntida es va tancar fins que va obrir la nova van passar 8 anys

un perill potencial per al seu públic. Des d'aquest moment fins que es va inaugurar L'Atlàntida nova, el 23 d'abril de 2010, van passar només vuit anys. Es van fer llargs, però vist amb perspectiva es pot dir *només*. Vic va passar d'un vell cinema adaptat a un complex de 10.000 metres quadrats. L'única semblança amb el seu precedent és que es va conservar –per votació popular– el nom manllevat al poema èpic de Jacint Verdaguer.

De la precaució inicial i les primeres intencions de reformar l'Atlàntida *vella*, es va passar aviat al realisme. La rehabilitació era impossible i, malgrat que el cost podia ser elevat, la ciutat havia d'afrontar la construcció d'un nou equipament cultural. L'Ajuntament convocava l'any 2004 un concurs públic per a la redacció del projecte després de prendre dues decisions estratègiques que serien fonamentals per al futur: l'edifici estaria ubicat en un espai proper al Mèder, a continuació de les Adoberies, i reuniria sota

A dalt, aspecte de L'Atlàntida tot just acabades les obres. A baix, l'antiga Atlàntida quan s'hi va trobar aluminosi, l'inici de les obres del nou

un mateix sostre els espais escènics (teatre i auditori) amb l'Escola de Música de Vic, que en aquell moment ja havia quedat col·lapsada a l'edifici de la Casa Serratosa i havia d'utilitzar altres espais, com el Seminari, per distribuir els seus alumnes. L'any 2003 havia fet un salt endavant amb l'autorització de la Generalitat per crear un conservatori on es fessin estudis de grau mitjà.

L'arquitecte Josep Llinàs va guanyar el concurs, i les

obres es van adjudicar a l'empresa Fomento de Construcciones y Contratas (FCC), que les va completar en el termini que s'havia previst.

L'esclat de la bombolla immobiliària i la crisi que la va acompanyar, l'any 2008, van complicar el finançament d'una obra que va acabar costant 29,5 milions d'euros, quantitat a la qual calia afegir encara els 5 milions que va costar fer l'aparcament soterrat per a 190 vehicles, situat a tocar del

complex. L'Ajuntament hi va destinar 4 milions de fons propis, a més dels 8 milions que va obtenir amb la venda del solar de l'antiga Atlàntida, requalificat per fer-hi pisos. Entre la Generalitat i la Diputació, hi van aportar 4 milions, i la resta –la partida més gran– va venir dels pressupostos de l'Estat a través del Ministeri de Cultura, gràcies a esmenes que va introduir el que llavors era el grup de Convergència i Unió al Congrés. Durant les obres

Estrena amb creadors osonencs

Vic La paraula poètica de l'escriptor Lluís Solà i les notes musicals del compositor Josep Baucells van ser les primeres a ressonar a L'Atlàntida, el

dia de la inauguració, presidida per l'alcalde, Josep Maria Vila d'Abadal, i el conseller de Cultura de la Generalitat, Joan Manuel Tresserras. *El cant del lloc* era el títol de la peça que es va estrenar el 23 d'abril de 2010 a la sala que es va batejar amb

el nom del primer alcalde de la democràcia a Vic, Ramon Montanyà. L'Orquestra de Cambra de Vic i quatre corals van interpretar la peça, sota la direcció de Jordi Mora, amb recitat de l'actor vigatà Santi Ricart.

El nou edifici al solar de Can Tortadès i l'interior de l'auditori a mitja construcció

es van introduir alguns canvis no previstos inicialment, com la conversió de la Sala Joaquim Maideu, la segona en capacitat, en un auditori més preparat per a la música que per a altres activitats.

L'Atlàntida no va néixer amb un consens total entre els sectors culturals. El món del teatre amateur de Vic veia amb notable recel un teatre que naixia amb l'ambició de jugar a primera divisió. El seu temor era que no tinguessin cabuda en la seva programació més enllà dels Pastorets, i aquesta queixa ha acompanyat durant anys la gestió del complex cultural. La reconversió de l'antic Centre Cultural de La Caixa al barri del Remei, que l'Ajuntament va adquirir, en l'Espai ETC va pal·liar en part la manca d'un lloc on fer programacions amateur, alternatives o de petit format. I també va donar acollida al Cineclub Vic, entitat que es considerava oblidada perquè cap de les sales de L'Atlàntida no s'havia preparat per fer-hi projeccions. Curiosament, al cap de 10 anys, el Cineclub Vic començarà a utilitzar la Sala Joaquim Maideu la propera setmana (més informació a la pàgina 10).

EN XIFRES

Sala Ramon Montanyà

Aforament:
Platea: 534 persones
Amfiteatre: 266 persones
Espai escènic útil: 233,5m²
Ample boca escenari: 14m
Alçada boca escenari: 7,50m
Profunditat escenari: 12m
Alçada útil caixa escènica: 20m
30 barres motoritzades
378 canals de regulació d'il·luminació espectacular
178 projectors de llum
Sistema de sonorització Lyne Array
Projector de vídeo de 15.000 lúmens
Fossat de músics de 60m²

Auditori Joaquim Maideu

Aforament màxim: 280 persones
Amplada escenari: 17m

Escola de Música

49 aules:
Teòrica: 13
Corda i vent: 17
Piano: 11
Cant: 3
Cambra i cor: 2
Percussió: 2
Informàtica: 1
Estudis: 7

Auditori Joan Anglada

Aforament: 100 persones
Escenari: 6,50x3,40m

L'excalcalde va ser el 'pare' de la idea i la ubicació de L'Atlàntida

Jacint Codina: "Havia de ser un centre de cultura supracomarcal"

Jacint Codina –en primer terme, d'esquena– en la reunió en què es va decidir el projecte guanyador de L'Atlàntida

Vic

J.V.

L'excalcalde Jacint Codina es pot considerar, amb justícia, el pare intel·lectual de L'Atlàntida tal com la veiem ara. Va ser durant el seu mandat que es va descobrir l'aluminosi a l'estructura de l'antiga Atlàntida i va ser ell també qui va deixar enllestida l'adjudicació de la darrera fase de les obres. Codina mira enrere avui i veu L'Atlàntida com un èxit de ciutat que no va ser fruit de la casualitat sinó d'un procés complex.

Encara recorda el maldecap que els va caure a sobre quan van ser conscients que l'antic cinema del carrer de Sant Fèlix no tenia remei, i que no era possible fer-hi un pedaç per solucionar l'aluminosi. "El Mercat de Música Viva ja era molt potent", diu Codina com a exemple de les necessitats d'espais culturals de Vic. Les opcions de llocs per fer un nou teatre auditori es van posar a la taula, i sobre la del Sucre va arribar a haver-hi un consens polític entre tots els grups. Codina, que mai no havia tingut majoria absoluta, tenia una reconeguda habilitat teixint aquest tipus d'acords. Ell tenia alguns dubtes sobre la idoneïtat del lloc, com ara "l'excessiva concentració d'equipaments en aquell sector" i l'impacte visual que podia tenir la caixa d'escenari. I va ser llavors quan l'equip tècnic d'Urbanisme va posar una altra carta sobre la taula: un gran solar que s'estenia, pel nord, entre la Casa Ser-ratosa –seu de l'Escola de Música en aquell moment– i els viviers de jardineria de Can Tortadès i, pel sud, el riu Mèder. Albert Vilarrasa, arquitecte municipal, i Josep Culler, coordinador de l'Ofi-

cina Municipal d'Urbanisme, "van donar a entendre que hi havia una ubicació millor que el Sucre, i era aquesta", diu Codina. L'excalcalde valora la capacitat que hi va haver, des de la política per fer marxa enrere i acceptar, convençuts, que l'altra opció era més bona. "Una prova d'humilitat dels polítics i la capacitat d'uns tècnics molt conscients".

La decisió de fer L'Atlàntida a ponent de la ciutat, que finalment es va adoptar, tenia raons diverses. Jacint Codina apunta que la ciutat "sempre havia crescut per on ella volia", i amb alguns motors d'aquest creixement. A ponent, per exemple, havia

"La capitalitat ens l'hem de fer, malament si ens l'han d'atorgar"

estat la rehabilitació del Sucre, seguida de l'expansió de la UVic al voltant de Miramargés. La de llevant seria L'Atlàntida, que a l'altra banda del Mèder hi tenia l'antic solar de l'adoberia Colomer Munmany, on s'aixecaven nous habitatges. L'espai també permetia concentrar en un sol edifici els espais escènics i l'Escola de Música. "Aquest va ser un gran encert, al Sucre no hi anava", diu Codina. En el moment d'abordar un projecte com aquest, "l'economia marca molt", i l'Ajuntament va tenir la sort de poder vendre el solar del carrer de Sant Fidel "a un preu òptim", que li permetia disposar de recursos per iniciar l'obra.

Codina remarca la importància que va tenir el programa, és a dir, l'especificació

de quines necessitats havia de cobrir el nou edifici, a partir del qual van treballar els arquitectes. Especificar-ho tot: des de la quantitat de butaques que ha de tenir la sala gran fins a la forma de les aules per ensenyar música. "Va ser un programa molt debatut, els grups de l'Ajuntament podien anar a les reunions amb assessors externs". L'experiència en la gestió de projectes complexos com el del soterrament del tren –al qual ell prefereix anomenar com a "integració del tren a la ciutat– els va ajudar en el cas de L'Atlàntida. Al final, van quedar cinc projectes finalistes i en la decisió final del jurat Codina recorda que els tres representants de l'Ajuntament van votar "amb tota llibertat". La prova és que ell es va inclinar per un projecte, i els regidors que l'acompanyaven (Jaume Puig, de Cultura, i Ignasi Puig, de Promoció Econòmica i Turisme) per dos de diferents.

Codina veia i veu L'Atlàntida com un element de capitalitat de Vic. En aquells anys en què es parlava de la divisió de Catalunya en vegueries, ell tenia clar que havia de ser "un centre cultural no comarcal sinó supracomarcal", i que eren equipaments com aquest els que donarien projecció a la ciutat. "La capitalitat ens l'hem de fer, malament rai si ens l'han d'atorgar", afirma. Des de la mirada externa que es va autoimposar Codina –que mai no ha volgut interferir en la gestió dels seus successors en el càrrec– ha seguit l'evolució de L'Atlàntida i atribueix bona part del seu èxit a la gestió que se'n va fer des de l'arrencada, a càrrec de Lluís Vila d'Abadal, per qui ell va apostar com a primer director de la fundació.

2010

Non Solum, de Sergi López. 30 d'abril de 2010. El mític monòleg de l'actor, a L'Atlàntida inaugurada.

2010

Cosí fan tutte, de Mozart. 16 de maig de 2010. La primera òpera de les que s'han fet a L'Atlàntida.

2010

Ismael Serrano. 5 de novembre de 2010. El cantautor madrileny, en l'inici de la temporada 2010/2011.

2010

Mishima. 27 de novembre de 2010. El grup liderat per Armand Caraben i Marc Lloret, a l'escenari.

“La gent passava per L'Atlàntida sense entrar-hi, i em va agradar”

Entrevista a Josep Llinàs, arquitecte, cap de l'equip redactor del projecte de L'Atlàntida

Vic

Jordi Vilarrodà

L'arquitecte Josep Llinàs (Castelló de la Plana, 1945) tornava a L'Atlàntida aquest dimecres. Ara feia quatre anys que no hi havia estat, “i quan et tornes a mirar l'edifici ho fas gairebé com si no fos teu”, explicava contemplant la llum de tarda que entrava al foyers i endinsant-se a la Sala Ramon Montanyà. Dimecres participava en la inauguració de les exposicions fotogràfiques sobre l'edifici –que és una temptació per a l'ull de la càmera– i aquest divendres assistirà a l'acte oficial de commemoració de l'aniversari.

L'Atlàntida que veu al cap de deu anys el satisfà, és la que esperava?

Quan veus l'edifici al cap de tants anys ja no el reconeixes com a font de problemes o inseguretats, te'l mires com un espectador. Tant des de fora com des de dins m'hi sento a gust, i l'itinerari físic veig que està ben tractat.

L'Atlàntida es va idear amb una funcionalitat de cara endins –la de teatre-auditori i escola de música– però també amb un rol de cara a la ciutat?

La idea que més definia el nostre projecte davant de les altres propostes era que l'espai públic, entre les parts que formen l'edifici, no és neutre. Havíem de crear un espai molt qualificat des del punt de vista arquitectònic. Volíem crear carrers, més que espais de seguretat, i això ho teníem clar des del primer moment. Al principi, que venia molt sovint, vaig començar a veure gent que passava per L'Atlàntida i moltes vegades no era per entrar-hi. I em va agradar que estigués passant això, que l'edifici s'hagués inte-

L'arquitecte Josep Llinàs, aquest dimecres a la Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida

grat des del punt de vista d'espai públic. Com si hi haguessin carrers interiors. Era una de les idees importants del projecte i crec que ha funcionat.

Què significava el fet que l'Ajuntament hagués escollit aquest espai, tocant al centre per una banda, i arribant fins al riu per l'altra?

És una relació molt maca. L'edifici s'agafa a la ciutat antiga, no deixa espai. I en canvi, busca la màxima distància amb el riu Mèder per generar un espai vinculat a la geografia, més que a la ciutat. Aquesta relació crec que també ha funcionat i que és positiva. Funciona també com a trànsit de la ciutat antiga als eixamples que hi ha a l'altre costat del riu. No és per posar-nos medalles, però aquesta és una qualitat que no se'ns demanava. En el programa que se li proposa a un arquitecte no es demana que un edifici jugui un paper

determinat. Però aquesta és l'aportació que moltes vegades fa l'arquitectura: no només solucionar un problema concret desitja la propietat o el client sinó pensar en una escala més global.

Aquests espais lliures que van quedar entre L'Atlàntida i el riu van tenir usos. La setmana passada, hi assistíem a concerts del Mercat de Música Viva...

La nostra idea era concentrar la construcció per alliberar el màxim d'espai en relació amb el riu. Una decisió de les primeres que prens i que també diferenciava la nostra proposta de la resta (que tenien altres qualitats, és clar). Aquesta idea de compacitat, de generar el màxim d'espai i que aquest estigués vinculat al riu, era una aposta clara.

Vostè i el seu equip van treballar amb un programa molt marcat: al començar ja sabien des de les butaques

de cada sala fins als metres quadrats de les aules de l'Escola de Música. Això limita la creativitat de l'arquitecte?

És cert, el programa estava molt detallat. Crec que es va fer un esforç previ al concurs molt seriós, i això és una qualitat i una ajuda, de cara a l'arquitecte. No és un handicap. Solucionar els programes, crec que és la part fàcil de l'arquitectura, la difícil són aquestes altres apostes que comentàvem, com la integració a la ciutat o la relació entre ciutat i geografia. Josep Antoni Coderch deia que un edifici és responsabilitat de l'arquitecte, però que són tres parts. També el propietari i, molt important, el constructor. En aquest cas, la propietat –representada per l'aparellador Miquel Autet– hi va tenir un paper extraordinari, i la constructora també va funcionar molt bé.

L'Ajuntament de l'època estava preocupat perquè el volum de la caixa escènica, que per força ha de ser alta, no interferís amb el perfil de la ciutat. Va ser important en el projecte?

I tant! En realitat, la coberta es va originar per la voluntat de *tapar* aquest excedent vertical. És molt diferent aquest volum, que és un volum tècnic necessari per al funcionament de l'escenari, de la resta de campanars i teulades, tot allò que configura aquest *skyline* de Vic que és tan complex i ric. Consideràvem que no podíem entrar en la mateixa relació, la nostra caixa escènica i tot això altre. D'aquí ve la idea de fer una coberta com si fos una manta que ho tapés tot, començant per la part alta i adaptant-la després als volums més petits, com els de les aules de música. La voluntat de la coberta és reduir la singularitat de la caixa escènica.

El revestiment de zinc de les façanes va ser molt comentat.

Sí, sé que la gent de Vic al principi en deia *el ferrero rocher*. Ara no sé si encara ho diuen...

No tant, potser perquè ha anat canviant i matisant la brillantor.

Vam anar a fer una visita a París només per veure la planxa col·locada en un edifici. Allà la vaig veure més discreta. Quan la vam col·locar aquí em va sorprendre, primer vaig pensar que era la diferència de la llum d'allà i la d'aquí. En realitat, era que allà portava uns anys posada i estava més apagada.

A dins, el públic comenta que la Sala Ramon Montanyà és gran però acollidora. L'espectador no s'hi sent perdut.

Sap què és això? Altra vegada el programa. Hi havia una condició, que era no superar una distància determinada de l'escenari fins a l'última fila. Això significava la voluntat de qui havia imaginat el teatre que tingués aquesta escala de proximitat. És una prova del que li deia abans, el paper de la propietat.

ALBERT LLIMÓS

Un deu que suma

Montse Catllà
Directora general de L'Atlàntida

Després d'una primera dècada d'existència, L'Atlàntida consolida un tram històric d'arrelament local i de projecció nacional. Mig milió d'espectadors, més d'un miler d'espectacles i més d'un centenar d'acords amb entitats posen de manifest l'abast de la repercussió social d'un complex cultural que també dona cobertura a l'activitat educativa de l'Escola de Música i Conservatori de Vic amb més de 1.500 alumnes. Una gran dimensió humana i un gran equipament. L'Atlàntida compta amb totes les prestacions tècniques pròpies de la seva tipologia professional, i l'EMVic disposa d'uns espais perfectament habilitats per desenvolupar-hi l'activitat musical en unes bones condicions acústiques. A aquesta dotació funcional, s'hi sumen altres qualitats que multipliquen les possibilitats de l'equipament.

El valor artístic i les implicacions urbanístiques de la seva arquitectura. Un edifici emblemàtic que articula la connexió del nucli històric amb els barris adjacents i que convida a traçar l'eix cultural de les adoberies. La conjunció de l'EMVic i L'Atlàntida. Més enllà de la convivència de les dues entitats en una mateixa ubicació i estructura organitzativa, la concepció d'un projecte conjunt confereix un model de singularitat en l'especialització musical. Un referent de projecció nacional que amb la idiosincràsia de la ciutat de Vic reuneix les condicions necessàries per a l'assentament de projectes internacionals.

D'aquests primers deu anys convé remarcar, com a mínim, tres grans assoliments. La consolidació d'una estructura professional en el marc d'una gestió indirecta del servei públic. L'Atlàntida i l'EMVic, inclosa la xarxa de centres educatius adscrits, són serveis de titularitat municipal i estan gestionats per la Fundació L'Atlàntida, una entitat sense ànim de lucre que compta amb un patronat presidit per l'alcaldessa de Vic. A aquest organisme format per representants polítics i civils, s'hi afegeix el consell de programació de L'Atlàntida i el consell social de l'EMVic, entre d'altres òrgans de representació social no retribuïda. L'estructura professional contractada –professorat, personal de direcció i administració, personal tècnic i de sales, equip de programació, comunicació, taquilles i manteniment– és de 115 treballadors.

L'equilibri entre la pluralitat artística i la singularitat musical de la programació, un model de projecció nacional. La temporada estable ha procurat la qualitat artística i la diversitat representativa de les arts escèniques, al mateix temps que ha fonamentat l'especialització musical en la trajectòria centenària de l'Escola de Música de Vic i en la tradició musi-

cal de l'entorn local. Un model emblemàtic que ha esdevingut referent en el mapa cultural del país.

La fidelització del públic i la complicitat del mecenatge. La comunitat de padrins i amics de L'Atlàntida, amb més de 7.000 subscriptors, els milers de seguidors de les xarxes socials i la gran comunitat de l'EMVic configuren un nucli social molt considerable que s'expandeix notablement amb el públic que participa de manera ocasional. Avui, una vintena d'entitats del teixit social i empresarial sostenen

L'Atlàntida es pot consolidar com a centre de recursos a disposició de la comunitat educativa i com a espai formatiu obert a tots els públics

un mecenatge que, juntament amb les administracions públiques implicades, són una part determinant en la consecució del projecte social, cultural i educatiu de L'Atlàntida.

Arribats al desè aniversari, L'Atlàntida preveu el desenvolupament de tres grans àrees estratègiques que s'hauran de materialitzar a curt termini i que, en molts casos, ja s'han activat decididament. Accessibilitat, participació i responsabilitat social. L'Atlàntida vol multiplicar les seves veus i reeixir en els processos de representació i cohesió social. Pionera en l'establiment de programes d'inclusió cultural, L'Atlàntida plantejarà noves actuacions d'integració comunitària i vetllarà la política de preus públics amb descomptes associats a tota la programació. Des de la perspectiva de l'accessibilitat sociocultural, s'ampliarà la repercussió dels projectes escènics

participatius per a totes les edats i s'intensificaran les experiències artístiques de proximitat per a la mobilització de col·lectius socials ben diversos. D'aquestes trobades, se'n derivaran espais de complicitat, diàleg i intercanvi per a la construcció d'un projecte compartit. En la idea de configurar grups de cooperació social, la participació dels joves hi serà rellevant. Els acords de col·laboració, les cessions de sala i les iniciatives solidàries també són expressió d'accessibilitat. El programa d'usos socials s'ha ampliat significativament i se'n procurarà l'adaptació a les necessitats municipals. En l'àmbit de l'accessibilitat funcional es desplegarà un pla d'accessibilitat per millorar l'accés i l'autonomia de les persones amb diversitat funcional de tipus física, cognitiva i sensorial.

Excel·lència artística, nova creació, compromís públic, producció pròpia, producció local, residències artístiques, nous públics, joves, responsabilitat mediambiental, digitalització i projecció: L'Atlàntida hi té tot el compromís. En un context de nous formats i nous sistemes relacionals, la digitalització és una oportunitat que cal explorar. Arran de la pandèmia, s'han accelerat els processos de digitalització en tots els àmbits. La Sala 4, el nou espai digital de L'Atlàntida, canalitzarà, entre d'altres, els nous formats escènics i les produccions pròpies vinculades a l'establiment de residències artístiques. S'intensifica el treball en xarxa amb els altres equipaments escènics. L'exercici de la capitalitat i la cooperació amb entitats artístiques de l'àmbit local, nacional i internacional dibuixaran nous horitzons de realització sociocultural.

Dimensió humanística i educativa des d'una concepció integral de la cultura. En el context de la pandèmia, la cultura s'ha recreat en la seva naturalesa estimulant de la sensibilitat, el pensament crític, la consciència social i el benestar personal. Ara que l'hem reconegut com un bé essencial, també hauríem de reivindicar la seva incorporació al sistema educatiu. Des d'una visió transversal de l'acció educativa, L'Atlàntida pot consolidar-se com a centre de recursos a disposició de la comunitat educativa i com a espai formatiu obert a tots els públics. Des d'una concepció integradora de la cultura, L'Atlàntida milita en la confluència de les arts escèniques, visuals i literàries. Una dimensió humanística que d'acord amb els centres d'ensenyaments artístics també fa pensar en la possibilitat d'un centre educatiu de les arts o de les arts escèniques. Rumiem-hi. I per a l'assoliment de tots aquests reptes, caldrà sumar i reafirmar complicitats en la presa de consciència de les implicacions d'un equipament que va saber anticipar-se a les necessitats del futur i que avui tenim l'obligació i l'oportunitat de fer créixer en tot el seu potencial.

Gràcies a tothom per fer-ho possible.

Escolteu
la ràdio d'Osona
al 92.8

EL 9 FM

MK
estilistes

PER ANAR AL TEATRE POSA'T GUAPA!

Tel. 93 885 43 13- 616 30 29 33
Pg. Generalitat, 33, entl. J - VIC
www.mcarrestilistes.com

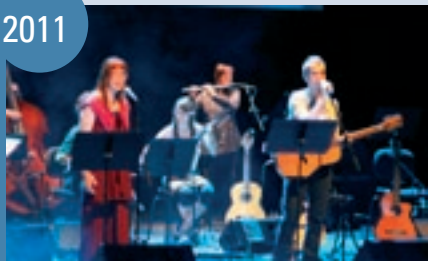
J. GARCIA
JOIER

Taller propi de joieria i rellotgeria
Reformes i peces noves per encàrrec

Ctra. de la Guixa, 10 - Vic - 93 883 26 51
Rbla. Davallades, 6 - Vic - 93 119 00 55
Ctra. Barcelona, 17 - Tona - 93 887 14 17
info@garciajoier.com - www.jgarciajoier.com

2011

Sciurus. 9 de juliol de 2011. L'Atlàntida rep un gran concert d'homenatge als Esquirols.

2011

Antònia Font. 28 d'octubre de 2011. Abans de dissoldre's, un dels grans grups pop de l'escena catalana.

2011

Canigó. 11 de novembre de 2011. Lluís Soler porta a Vic el recital del gran poema de Verdaguier.

2011

La presa. L'actor osonenc Ramon Vila, protagonitzant una obra d'ambient irlandès a L'Atlàntida.

Teatre dins del teatre

Corcia Teatre crea una visita teatralitzada pels espais interiors de L'Atlàntida; diumenge se'n faran quatre sessions

Vic

Miquel Erra

Teatre com a continent o com a contingut. Descobrir l'edifici des de l'òptica teatral o l'ofici teatral des de dins de l'edifici. Aquest és el joc d'ambivalències que proposa la visita teatralitzada *Al cor del teatre*, creada per la companyia osonenca Corcia Teatre amb motiu del 10è aniversari de L'Atlàntida. Un recorregut per les entranyes de l'equipament fins al seu autèntic cor, l'escenari. Un viatge màgic, gairebé íntim. De teatre dins del teatre.

Als espectadors els tocarà fugir de la comoditat de les seves butaques. Se'ls convoca al moll de càrrega, just darrere l'edifici, davant d'una porta majúscula habitualment tancada al públic. Un accés eminentment tècnic convertit, per uns minuts, en l'epicentre màgic del *retrobarment* entre el públic i els actors. En aquest cas, d'un únic actor, Pep Simon. "Vosaltres i nosaltres. No hi ha teatre si no estem junts", els recordarà, en al·lusió als mesos d'aturada de l'activitat teatral pel context de la pandèmia.

I del moll de càrrega als camerinos. En aquest cas, un espai "improvisat" –les mesures de seguretat han impedit fer l'escena en un d'ells–, però camerino, al capdavant, amb el seu imprescindible mirall: "La finestra que ens connecta amb l'altre jo; de l'actor al personatge", interpel·larà Simon. Honestat, compromís o tècnica són paraules que conflueixen a l'entorn d'un ofici, d'un art, que es posa al servei "d'unes emocions inventades". Textos de Handke, Sinisterra, Shakespeare o Víctor Sunyol planejaran sobre un recorregut que sorprèn quan arriba als *infern*s de l'equipament, l'espai que queda just a sota

L'ASSAIG EL 9 NOU va poder accedir dimarts a un primer assaig general del muntatge, protagonitzat per Pep Simon, en quatre dels espais del recorregut

l'escenari, testimoni mut del que hi passa a sobre. I dels intestins, al cor. L'escenari. On el públic es posarà en la pell de l'actor els moments previs a la pujada del teló, quan "tot pren sentit".

La visita, amb dramaturgia i direcció de Jordi Arqués i una durada de 45 minuts, es repetirà en quatre sessions diumenge (10.30, 12.30, 17 i 19), sempre amb inscripció prèvia i aforament limitat. La intenció de Corcia, que l'any que ve celebrarà els 20 anys, és mantenir un temps més la proposta *a la carta* per a grups que ho puguin sol·licitar.

Música, dansa o circ

Vic

EL 9 NOU

La celebració presencial dels 10 anys de L'Atlàntida inclou una desena de propostes d'accés gratuït que van des de la música i la dansa fins al circ acrobàtic o les activitats familiars. Per aquest mateix divendres, després de l'acte institucional, destaca una intervenció de dansa vertical a

la façana de L'Atlàntida, a partir d'1/4 d'11 de la nit, a càrrec de la companyia Derivés, la mateixa que ja va actuar i sorprendre durant la inauguració de la capitalitat cultural de Vic.

Per dissabte al matí s'ha convocat una acció-taller amb Deriva Mussol, i al migdia el barceloní Quim Bigas protagonitzarà un muntatge de dansa participativa per a tots els públics.

A la tarda serà la companyia Upartè la que sorprendrà petits i grans amb el seu espectacle que combina acrobàcia, equilibri i moviment de carrer.

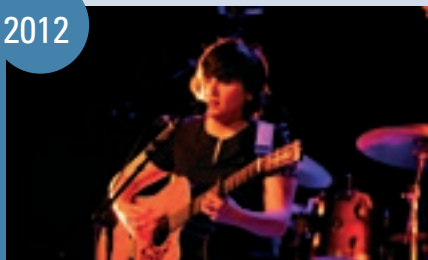
A fi de garantir la seguretat del públic, s'han adaptat els formats de totes les activitats, s'han reduït els aforaments i s'ha establert un estrict protocol d'accés als actes que es realitzen a l'interior de l'edifici.

2012

29 d'abril de 2012. A Vic hi ha lloc per a mites de l'escena espanyola, com Concha Velasco.

2012

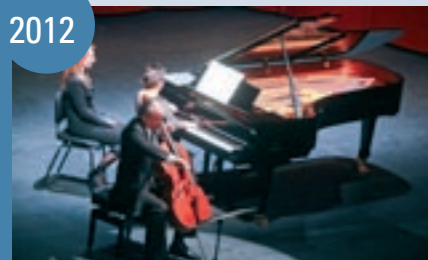
14 d'abril de 2012. Oportunitat per a osonencs. Una Joana Serrat al principi de la seva carrera.

2012

19 d'octubre de 2012. Dos artistes únics compartint escenari, Albert Pla i el guitarrista Diego Cortés.

2012

15 de desembre de 2012. Maria Joao Pires. Una de les grans pianistes del món, als Grans Concerts.

En memòria de Leonard Cohen

Els seus poemes i cançons, amb Ernest Villegas, tancaran dilluns els actes del desè aniversari

Vic

Jordi Vilarrodà

Els espectacles que commemoren els 10 anys de L'Atlàntida s'acabaran dilluns amb *Tothom ho sap*, un muntatge a partir de les cançons i poemes de Leonard Cohen que protagonitza l'actor osonenc Ernest Villegas, al costat de Marta Marco, Montserrat Vellvehí i Marc Serra. El passat 17 de juliol se'n va poder assaborir un tast, a la plaça de Maria Àngels Anglada, en el marc de la programació de VicTroc.

La relació dels quatre artistes amb Cohen ja ve de lluny i, de fet, va ser a Osona on es va poder veure la seva posada en escena per primera vegada. L'escenari era la Capella de Jesús de Centelles, el novembre de 2014, en el marc de la Trobada de Teatre d'Osona. Dos anys després, arribava als escenaris de Barcelona, en una producció de La Perla29 que es va poder veure a la Biblioteca de Catalunya, i des de llavors la proposta ha anat rodant i creixent, en la mesura que els compromisos de cada un dels seus protagonistes ho permetia. "Si algú

D'esquerra a dreta, Vellvehí, Marco, Serra i Villegas en el recital, el passat mes de juliol dins del cicle VicTroc

ens preguntés què és *Tothom ho sap*, podríem definir-lo com un espectacle de petit format on intentem compartir amb el públic *l'univers Cohen*", deia Villegas. El més conegut, com són les seves cançons, i el més desconegut, com els seus poemes. De fet, l'origen del muntatge és la lectura del poemari *The Energy of Slaves (L'energia*

dels esclaus) en la traducció al català que en va fer el poeta Jaume C. Pons Alorda. En el recital, Ernest Villegas i Montse Vellvehí hi posen la veu, Marc Serra la guitarra i Marta Marco dona a conèixer la seva poc coneguda faceta com a violoncel·lista. *Tothom ho sap* –títol agafat de la cançó *Everybody Knows*– deixarà l'espectador amb el dubte de

si Leonard Cohen era realment un poeta que cantava o un músic que feia poesia. Aquest serà l'únic espectacle del desè aniversari que es farà a l'interior de L'Atlàntida.

***Tothom ho sap*. L'Atlàntida. Dilluns, 28 de setembre, 2/4 de 9 vespre.**

L'Oda a Verdaguier', pendent

Vic

J.V.

Un dels espectacles que s'havien previst inicialment en la programació del desè aniversari quedarà pendent per culpa de la Covid-19. Serà *l'Oda a Verdaguier*, de Salvador Brotons, una peça que es va estrenar a l'antiga Atlàntida l'any 2002, amb motiu de la commemoració del centenari de la mort del poeta. Va ser, de fet, una de les últimes actuacions que va acollir l'antic teatre abans que s'hi descobrís l'aluminosi, i des de llavors no s'havia tornat a representar.

La intenció era recuperar-la amb els músics de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC), i les corals Canigó, Regina i Carmina, sota la direcció del mateix Salvador Brotons. Però això implica posar a l'escenari unes 250 persones, objectiu impossible en aquests moments. De moment, la representació de *l'Oda a Verdaguier* està oficialment ajornada fins a la primavera de 2021.

PF Plana Fàbrega

Sistemes de Seguretat

- Alarmes
- Detecció d'incendis
- Central Receptora d'Alarmes
- Extinció d'incendis
- Circuit tancat de televisió
- Control d'accessos
- Manteniments
- Assistència tècnica 24 h

PLANA FÀBREGA VIC Plaça Osona, 4 bxs. 08500 Vic
Tel: 93 883 25 25 www.planafabrega.com

2013

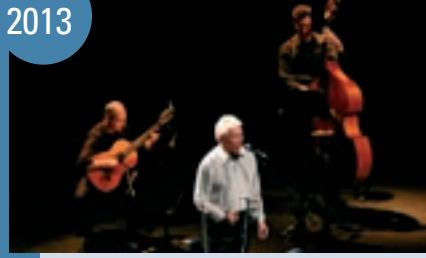
9 de març de 2013. Una veu emblemàtica, la d'Ana Belén, cantant *A los hombres que amé*.

2013

14 de setembre de 2013. La Iaia, uns osonencs que han marcat el pop dels darrers anys.

2013

10 de novembre de 2011. Raimon, per primera i última vegada, a L'Atlàntida. Un concert històric.

2013

20 de desembre de 2013. Els Manel han publicat *Atletes, baixin de l'escenari* i puguen al de L'Atlàntida.

“Tenim el deure moral de tornar a la societat allò que ens dona”

Ramon Agenjo, president de la Fundació Damm, mecenes de L'Atlàntida des de fa 10 anys

Dels mecenes als padrins i els amics, la base social

Vic

EL 9 NOU

Mecenes, padrins i amics són la base social de L'Atlàntida. Entre els primers hi ha 24 empreses i institucions com la Fundació Damm, l'Obra Social de La Caixa o *La Vanguardia*. EL 9 NOU, al costat d'altres empreses osonenques, és també un dels mecenes de L'Atlàntida. El suport individual al projecte es canalitza a través de la figura dels *padrins*, que paguen una quota anual de 60 euros, i els *amics*, que tenen un carnet gratuït. Els primers són 228 i els segons puguen ara a 7.849, i tant uns com altres obtenen diferents nivells de descomptes en els abonaments de temporada o les entrades, a més d'altres avantatges.

Vic/Barcelona

EL 9 NOU

La Fundació Damm és coneguda per la seva acció en l'àmbit esportiu i en el cultural. D'on sorgeix aquesta cultura d'empresa?

Des de la seva fundació l'any 1876, Damm ha col·laborat amb institucions i entitats socials, primer directament com a empresa, per després vehicular-ho a través de la Fundació. La nostra història es remunta al 1954, quan un grup de treballadors de Damm va crear un equip de futbol per formar i educar els joves del barri on hi havia la fàbrica. Amb el pas dels anys, aquesta es convertí en la llavor de la Fundació Damm, que, a data d'avui, vertebrava i dona difusió a totes les activitats de mecenatge i filantropia de Damm, amb l'objectiu d'ajudar a millorar la qualitat de vida de les persones per contribuir a la construcció d'una societat millor.

Quan la Fundació Damm entra en el mecenatge de programacions culturals com la de L'Atlàntida, quin objectiu persegueix, quina és la imatge a la qual es vol associar la marca?

Plató deia que “la música és per a l'ànima el que la gimnàstica és per al cos”. El compromís de la Fundació Damm amb la música, i amb la cultura en general, és ferm, ja que creiem que la cultura és imprescindible per al creixement personal i el desenvolupament de la societat. A través de les entitats culturals amb les quals col·laborem volem contribuir a apropar la cultura a la societat.

Aquest objectiu que guia el nostre dia a dia és compartit amb L'Atlàntida, que a més d'oferir una programació que inclou un ampli ventall de gèneres i estils artístics i

Ramon Agenjo és descendent de la família Damm, que va arribar des d'Alsàcia i va fundar la cervesera a Barcelona

d'apostar per programes educatius i integradors disposa d'un equipament cultural de referència en l'àmbit català.

Com es vehicula el mecenatge de la Fundació Damm? Amb quin criteri trien els projectes?

Des de la Fundació Damm volem ajudar al creixement del teixit cultural, esportiu i social del nostre entorn, i per aconseguir-ho promovem i donem suport a iniciatives orientades a la formació i al desenvolupament integral de les persones. Les iniciatives amb les quals col·laborem se situen en els nostres àmbits d'actuació –és a dir, l'esport, la conservació del patrimoni històric, la cultura i l'acció social– i tots elles estan alineades amb els valors de compromís, responsabilitat, excel·lència, altruisme i transparència que regeixen el nostre dia a dia.

El mecenatge cultural està encara poc desenvolupat? Manca aquesta cultura en el

món empresarial o bé falta una llei de mecenatge?

Personalment, crec que les grans empreses tenim el deure moral de tornar a la societat tot allò que aquesta ens dona dia rere dia. I no hi ha millor manera de fer-ho que donant suport a projectes que contribueixin al desenvolupament de les persones,

“És un encert que s'aposti per una programació de contingut social”

la qual cosa contribuirà de ben segur en la construcció d'una societat millor.

El fet que L'Atlàntida sigui una fundació, els facilita les coses des del punt de vista operatiu?

La Fundació Damm treballa només amb entitats sense ànim de lucre, ja siguin fundacions, associacions,

entitats o clubs esportius. El fet que L'Atlàntida sigui una fundació encaixa a la perfecció amb la nostra raó de ser, col·laborant-hi així any rere any. A més, L'Atlàntida compta amb un equip humà de primer nivell, que treballa dia rere dia per garantir l'excel·lència en totes i cada una de les accions que duu a terme. Per nosaltres és un autèntic plaer treballar-hi!

Coneix L'Atlàntida, i està al corrent de la seva activitat? En cas que sí, què li sembla el teatre-auditori de Vic i la seva trajectòria?

La Fundació Damm col·labora amb L'Atlàntida pràcticament des de la inauguració de la nova Atlàntida el 2010. Conec personalment les instal·lacions –el teatre disposa d'una acústica magnífica– així com el projecte artístic i educatiu, i no hi ha any que no la visitem. El desè aniversari arriba amb el teatre més que consolidat, i crec que és tot un encert que, per

aquesta onzena temporada, s'hagi apostat per la innovació i per una programació més multidisciplinària i amb contingut social.

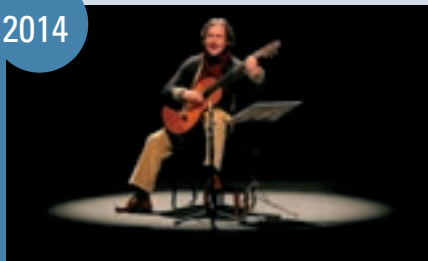
Els mecenes intervenen o assessoren en alguna presa de decisions, o ho deixen tot en mans –en aquest cas– del patronat de la Fundació L'Atlàntida?

Si bé és cert que no formem part del patronat de la Fundació, com sí que succeeix amb d'altres centres culturals, tenim una estreta relació amb l'equip executiu, dirigit per Montse Catllà, i amb el patronat, presidit per l'alcalde de Vic, amb qui ens reunim anualment.

La crisi d'aquest any pot afectar els recursos que destinin al mecenatge?

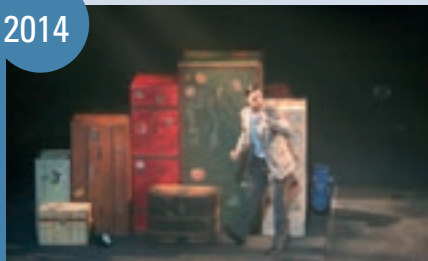
Cada empresa viu aquesta situació d'una forma diferent. Fa molts anys que des de la Fundació Damm donem suport a la cultura i la música, i ho continuarem fent malgrat la situació actual.

2014

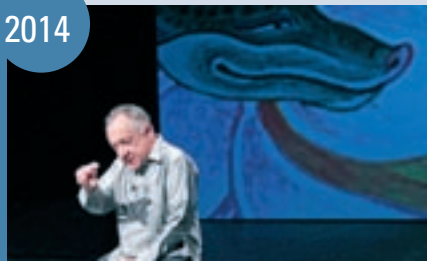
5 d'abril de 2014. Rafael Subirachs, compositor i músic vigatà, història de la Cançó, actuant a casa.

2014

27 d'abril de 2014. Juan Diego Botto, un altre gran actor, amb *Un trozo invisible de este mundo*.

2014

30 de setembre de 2014. Albert Vidal estrena sempre a Vic. En aquest cas, *La via sagrada de l'actor*.

2014

24 de novembre. *Joseph and the Amazing Technicolor Dream Coat*, neix el projecte Fem un Musical.

Una segona casa

Joan Manel Puig és amic i padrí des dels inicis

Vic

Eloi Puigferrer

Per Joan Manel Puig, L'Atlàntida és tota una addicció, gairebé com la seva segona casa o com "aquells veïns amb els quals passes tardes entretingudes i fins i tot algunes de memorables", com ho definia ell mateix. "És pràcticament com si tingués *mono* per tornar-hi", afegia el vigatà, que destacava que "en un any hi puc arribar a anar entre 12 i 15 vegades, ja que soc un gran fan de la cultura de proximitat i de diferents gèneres".

La relació entre Puig i el Centre d'Arts Escèniques d'Osona ve de lluny, remuntant-se al començament de tot. "Quan va néixer L'Atlàntida vaig creure convenient fer-me'n amic per donar

suport al projecte, però de seguida vaig veure que havia de fer el pas i fer-me padrí, ja que surt més a compte i els avantatges superen amb escreix els inconvenients", explicava. I és que, vivint al costat mateix i sent un amant de tots els gèneres culturals, L'Atlàntida ja forma part de la rutina i la vida de Puig.

Ara, malgrat que el projecte ja està "ben consolidat i amb un llarg camí al davant", la seva mentalitat no ha canviat gens. "El que més m'agrada és la gran varietat de propostes que ofereix, ja que hi ha des d'espectacles familiars fins a música o teatre", afirmava el padrí, "i tot i que també m'agradaria que incorporessin algunes propostes com espectacles de circ o més propostes internacionals, per exemple, crec

Puig viu al costat de L'Atlàntida, i la proximitat li permet gaudir de la majoria d'actes que hi fan

que l'oferta és molt equilibrada i bona", deia Puig.

Amb tot aquest temps, L'Atlàntida li ha permès "descobrir nous horitzons i trencar alguns estereotips

que acompanyen alguns gèneres", i creu que fer-se padrí és un "gran pas per fer que la gent doni una oportunitat a la cultura de proximitat", ja que, segons la

seva experiència, fer-se padrí o amic del centre és "molt còmode, un gran estalvi i una bona excusa per anar-hi cada vegada de manera més freqüent".

Pel tracte i l'oferta

Maria Carme Roca es va fer amiga per la música

Vic

E.P.

La passió per la música de la seva filla i un projecte interessant van fer que Maria Carme Roca decidís fer-se amiga de L'Atlàntida, un pas que "ens ha acabat portant a conèixer més i més gèneres i a ser amants d'altres propostes més enllà de la música", com explicava ella mateixa. Precisament és "l'oferta d'espectacles i el gran ventall de possibilitats que ofereix el centre" el punt més fort, segons Roca, tot i que també destaca com a importants "les instal·lacions i el tracte que ens ofereixen sempre".

Roca és amiga del centre des de ja fa temps, i ella mateixa afirmava que "no descarto acabar fent-me

padrina, ja que estic molt contenta del tracte i crec que és interessant que tothom a qui li interressi faci el pas i comenci fent-se amic, ja que val la pena". I és que, en aquest cas, els beneficis també superen els inconvenients, malgrat ser un sector car, segons Roca. "Crec que a vegades els preus són elevats, però ja és un problema del sector cultural en general", afirmava, "però L'Atlàntida sempre dona seguretat, ja que ens han ofert totes les facilitats del món per gestionar les anul·lacions causades per la Covid-19, fet que és d'agrair", deia.

Tan bon punt es va reprendre la temporada d'actes, Roca no va tardar a passar per la taquilla a recuperar el temps perdut a causa de

La passió per la música de la filla va portar Roca a fer-se amiga de L'Atlàntida, però hi ha acabat descobrint diferents gèneres

la pandèmia. "Ja tinc força entrades comprades per als espectacles que venen, ja que vivim al costat mateix i hi anem sempre que podem", afirmava. I és que L'Atlàn-

tida va entrar a formar part de la seva vida quan la seva filla va començar a l'escola de música, però amb el temps i el reguitzell d'espectacles als quals ha assistit, anar al

Centre d'Arts Escèniques d'Osona s'ha acabat convertint, per a ella i la seva família, en "una droga que cada vegada va a més i que ens encanta".

2015

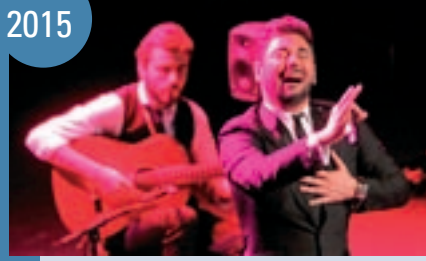
7 de febrer de 2015. Julio Manrique, un dels grans del teatre català amb *L'orfe del clan Zhao*.

2015

27 de març de 2015. Pep Sala ha passat sovint per L'Atlàntida. Aquí, presentant el seu disc *PS*.

2015

22 de maig de 2015. Una de les veus que marquen època en el flamenc, la de Miguel Poveda.

2015

21 de novembre de 2015. El Foramura s'instal·la a L'Atlàntida. Hi actua la vigatana Carla Serrat.

I ara, el cinema

Cineclub Vic hi trasllada la temporada pel tancament temporal del Vigatà i l'ETC

Vic

J.V.

La vella Atlàntida havia nascut com un cinema. La nova encara no havia fet aquesta funció, i s'estrenarà el proper dimarts amb la primera sessió de la temporada del Cineclub Vic. L'entitat hi farà estada almenys fins al proper mes de juny, davant del tancament provisional del Cinema Vigatà, on havia fet les sessions de la temporada anterior, fins que aquesta es va interrompre per la Covid-19. La seu estable del Cineclub Vic, l'Espai ETC, continua en obres.

“No és la situació ideal, la d'anar canviant de sala cada any”, reconeix el president de Cineclub Vic, Francesc Giménez. La comunicació que el Vigatà no obriria les portes la va rebre el Cineclub Vic a mitjans d'agost per part de l'empresa que explota la sala. L'Atlàntida es va veure com a alternativa. Gràcies a l'esforç de les dues parts, s'ha pogut tancar un conveni en pocs dies”, va explicar Susagna Roura, regidora de Cultura de l'Ajuntament. L'inici de la programació només s'ha hagut d'endar-

D'esquerra a dreta, Montse Catllà, Susagna Roura i Francesc Giménez, presentant la nova programació

rerir una setmana respecte a la data habitual de cada tardor. Per fer-ho possible des del punt de vista tècnic, s'ha traslladat a la sala el projector digital d'alta definició que l'entitat tenia a l'ETC.

Les sessions de Cineclub i Filmoteca seran, com és habitual, els dimarts a 2/4 de 10 del vespre. Les familiars

del Cineclub Xic recuperen el seu horari habitual i es podran fer els diumenges a les 5 de la tarda. Entre unes i altres, hi ha previstes 23 projeccions que comencen amb *Donkeyote* del realitzador manxec Chico Pereira, documental sobre l'aventura que emprenen Manolo, un pastor espanyol de 73 anys,

i el seu ase Gorrión en el Trail of Tears (Camí de les Llàgrimes) als Estats Units. La programació “manté la col·laboració amb diferents entitats”, explica Giménez, i recupera títols que estaven programats la temporada anterior i no es van poder projectar. El dia 15 de desembre hi haurà una sessió

especial amb la projecció de *To Have and Have Not* (*Tenir i no tenir*) de Howard Hawks, en memòria d'Aina Roca, l'artista vigatana que va morir en un accident el mes passat i que havia estat molt vinculada a l'entitat. Les entrades de cada sessió s'hauran de reservar a través del web de L'Atlàntida, on també es difondrà la programació, per complir amb els protocols de seguretat i prevenció contra la Covid-19.

La col·laboració entre la

Les sessions es faran a la Sala Joaquim Maideu des de dimarts

Fundació L'Atlàntida i el Cineclub Vic és nova i deguda a unes circumstàncies especials, però Montse Catllà espera “que d'aquesta convivència en pugui sortir un acord a llarg termini”. En deu anys, les coses han canviat, i la tecnologia també hi ha ajudat. Quan es va inaugurar L'Atlàntida, el Cineclub Vic va ser una de les entitats que va expressar el seu malestar perquè el cinema no s'havia tingut en compte entre els possibles usos de l'equipament, i la Sala Joaquim Maideu –justament la que ocuparan ara– s'havia concebut com un auditori enfocat a la música.

Portes obertes a les entitats de Vic

Vic La Coral Canigó i la seva filial infantil, el Cor Cabirol, són l'entitat que fa més anys que utilitza les sales de L'Atlàntida. Les dues corals vigatanes hi realitzen els assajos des de la seva inauguració. L'any 2014, hi va arribar l'Aula d'Extensió Universitària per a la Gent Gran d'Osona (a la fotografia), quan se'ls va fer petita la sala d'actes del Sucre, i ara omplen cada dimecres durant el curs la Sala Ramon Montanyà. A poc a poc, han estat altres entitats i institucions les que han establert acords per fer-ne un ús periòdic, des de l'Associació d'Alumni (exalumnes) de l'EMVic fins als Grallers i Timbalers de la Ciutat de Vic. En moments concrets de l'any, també en fan ús la Jazz Cava, que hi va traslladar el de tardor Festival Foramura, el Mercat de Música Viva de Vic, el Festival Protesta, Osona en Dansa o la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC) que hi realitza les estades d'estiu. Des de fa tres anys, L'Atlàntida funciona també com a aula de l'Escola d'Art, que hi porta a terme activitats de formació incloses en el Batxillerat Artístic (vegeu més informació a la pàgina 11).

2016

27 de febrer de 2016. Roger Mas, a L'Atlàntida, en la gira de presentació del seu disc *Irredempt*.

2016

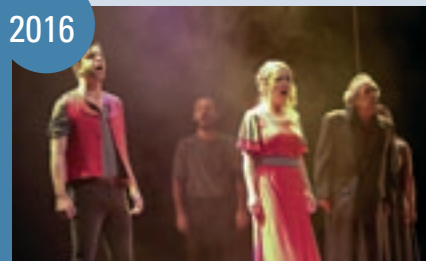
5 d'octubre de 2016. Cor-Cia teatre estrena *Nador*, basada en la narrativa de Laila Karrouch.

2016

18 de novembre de 2016. L'Orquestra i Cor del Liceu surten poc de casa seva, però ho fan a Vic.

2016

15 de desembre de 2016. *Verdaguer, ombres i maduixes*, primer musical sobre la vida del poeta.

Una aula de creativitat

L'Atlàntida acull els alumnes de Batxillerat Escènic de l'Escola d'Art de Vic

Alumnes de Batxillerat Artístic de l'Escola d'Art de Vic, aquest dimecres en una sala d'assaig de L'Atlàntida amb la professora Ceci Bové

Vic

J.V. Un grup d'alumnes de Batxillerat Escènic trepitgen per primera vegada aquest curs una de les sales d'assaig de L'Atlàntida. Estudien a l'Escola d'Art i Superior de Disseny de Vic, únic centre oso-

nenc on s'imparteix aquesta branca de l'educació secundària postobligatòria. Aquest serà el quart curs que part de la formació que reben es farà en el millor lloc possible, un teatre. "Vam buscar sinergies de col·laboració per portar a terme un projecte de dramatúrgia", explica Pep Paré, el

professor que els acompanya en aquest camí. Es tracta que vegin tota la complexitat de creació d'un espectacle: la dramatúrgia, la direcció, la interpretació, la producció, l'escenografia... "Tot el recorregut", resumeix Paré. I com a colofó, la posada en escena davant de públic i a L'Atlànti-

da, perquè l'experiència sigui del tot propera a la realitat.

El projecte es comença a preparar a principi de curs amb tallers de teatre, que en els primers mesos permeten als professors veure quines són les aptituds dels estudiants. Després es tria una obra i a partir de Nadal es comen-

ça a treballar, en un procés en què es procura donar tanta importància al text com a l'expressió del cos. El primer curs va acabar amb la posada en escena d'un espectacle basat en *Coral romput* de Vicent Andrés Estellés. El segon, va ser una adaptació de l'*Elogi de la ceguesa* de Jose Saramago. L'any passat es partia de la *Rebel·lió a la granja* de George Orwell, si el coronavirus no hagués interromput el curs. "Vam haver de fer una lectura dramatitzada", explica Paré. Els textos sempre es prenen com un punt de partida per crear "un espectacle nou". Aquest

El projecte acaba amb la posada en escena a L'Atlàntida

any, encara s'ha d'escollir quin text es treballarà, i hi ha diverses opcions sobre la taula.

Pep Paré valora la importància "de crear xarxes de ciutat" que incloguin diferents agents culturals, en aquest cas L'Atlàntida i l'Escola d'Art. "I és d'agrair que ells ho posin en la seva programació, perquè en els dos precedents han sortit espectacles dignes, als quals ha vingut un públic on no només hi ha els familiars dels alumnes".

GRUP PULIT

Ctra. de Roda, 61
08500 Vic
T (93) 886 33 76
www.pulit.com

ENHORABONA
PEL 10è ANIVERSARI

ESPECIALISTES EN
NETEJA INDUSTRIAL
I D'EMPRESSES

2017

6 de maig de 2017. El Mago Pop, un dels grans èxits de públic, atenent els fans després d'actuar.

2017

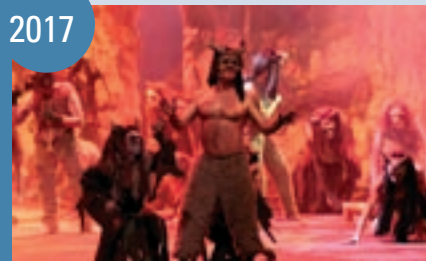
15 de setembre de 2017. El MMVV té el seu centre a L'Atlàntida. Actuació de Cristina Rosenvinge.

2017

20 d'octubre de 2017. L'Escolania de Montserrat troba a Vic un auditori de perfecta sonoritat.

2017

26 de desembre de 2017. Tradició i essència de teatre. Els Pastorets, cada Nadal a L'Atlàntida.

Els fan funcionar L'Atlàntida

Un equip de professionals fa possible que l'espectador pugui seure a la seva butaca i gaudir de la cultura

Els programadors

Van a veure espectacles, reben propostes d'artistes i mànagers, ho seleccionen i fan la proposta de programació. Ramon Ferrer i Marta Crespi, amb àmplies trajectòries en el món de la gestió cultural –i Ferrer també en el de la música–, són responsables d'allò que finalment s'ofereix al públic. Ferrer acostuma a fer la comparació que la seva feina s'assembla a anar a un hort i fer la collita procurant de triar els millors productes.

Els tècnics i personal de sala

L'Atlàntida és una maquinària complexa, i qui la manté greixada és un grup humà que no apareix a l'escena però és imprescindible. Des de la il·luminació i el so fins a la climatització i, al final de la cadena, l'atenció a l'espectador quan entra a la sala. Pep Barcons, Joan Sautaugini, Pep Vilaregut, Joan Sanjurjo, Sara Lladó i Santi Oliver. Hi ha un col·lectiu d'una quinzena de persones més que treballen puntualment quan hi ha espectacles, sovint compaginant-ho amb estudis o altres feines.

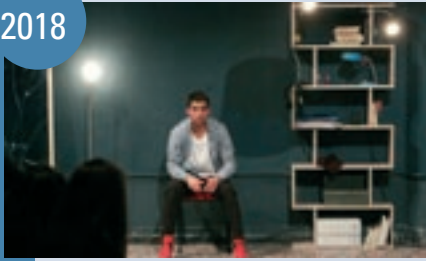
La direcció i l'administració

Elles són el cor de la gestió de la Fundació L'Atlàntida. En primer terme, assegudes al sofà, Piti Casanova i Montse Catllà, la directora general. I al darrere, Núria Blasco i Carme Priego. Des de les oficines de la Casa Serratosa, al costat mateix de L'Atlàntida, es porta el timó de la nau i el seu dia a dia econòmic i administratiu. L'estructura jurídica de L'Atlàntida, com a fundació, permet que tota la tramitació sigui àgil.

Les taquilles i la comunicació

Són la cara visible de L'Atlàntida per al públic en general, per a entitats i col·lectius socials –que cada vegada prenen més importància– i també per als mitjans de comunicació. Des de dins de les taquilles, Gemma Zorita, potser la més coneguda pels espectadors que aquests dies ja s'acosten per adquirir les entrades de la temporada. Des de fora, Laia Valls i Gemma Canadell (a la fotografia, hi faltava una quarta membre de l'equip, Laura Bou).

ii
2018

8 de febrer de 2018. A.K.A., un espectacle d'èxit que va començar el seu camí en el cicle Escena.

2018

11 de març. Maria del Mar Bonet, en la gira de concerts per celebrar els 50 anys als escenaris.

2018

4 de juliol de 2018. La JONC, habitual cada estiu a L'Atlàntida, assaja el concert que hi oferirà.

2018

10 de novembre de 2018. Nyandú actua al Foramuralla en els jardins, un espai cada cop més útil.

La música de l'EMVic sona

El desè curs a L'Atlàntida comença amb mesures de prevenció contra la Covid-19

Vic

Jordi Vilarrodà

Des del passat dia 14 de setembre, la música es torna a escoltar pels passadissos de L'Atlàntida, en tota la part de l'edifici on treballa l'EMVic, per primera vegada des que al mes de març l'esclat de la pandèmia va obligar a suspendre les classes. Les presencials, si més no, perquè l'activitat va continuar amb les classes en línia sempre que això era possible. La normalitat que es recupera ara és relativa, matisada per tots els protocols de prevenció de la Covid-19, però no impedeix que funcioni l'activitat docent a tots els nivells.

La incidència de la pandèmia s'ha notat en tot l'àmbit educatiu. A les habituals mesures de precaució que aplica qualsevol escola o institut, a l'EMVic se n'hi han hagut d'afegir algunes altres. Com que els alumnes tenen a vegades esperes entre sessions, aquestes s'hauran de fer en butaques espaiades als

passadissos, i no en els espais d'espera habituals. A partir de 6 anys, els alumnes han de dur sempre la mascareta, excepte quan facin classe de cant o d'instruments de vent, casos en què s'augmenta la distància de seguretat. A l'acabar cada sessió, caldrà netejar els instruments que hagin tocat.

L'Escola de Música i Conservatori de Vic, que va començar a funcionar a L'Atlàntida el setembre de 2010, és la que dona vida cada dia a L'Atlàntida, amb el seu miler d'alumnes. També celebra enguany el desè aniversari de la creació de la xarxa que inclou les aules de música d'Arbúcies, Sant Hilari Sacalm, Sant Julià de Vilatorrada, Tona i Viladrau. Al mes de març, amb aquest motiu, estava prevista la interpretació de la cantata *El follet valent*, que es va haver de suspendre. Durant el confinament i fins al final de curs, bona part de l'activitat del centre es va poder mantenir en línia.

SAGI SERRA

Sense audicions ni concerts

Vic Imatges com aquesta, d'una audició de clarinets de l'EMVic, no es podran veure enguany. Les audicions i concerts han que-

dat suspesos. A mesura que el curs avanci, s'intentarà realitzar-les "de manera telemàtica, igual que la primavera passada", perquè formen part de l'educació musical.

En aquests **deu anys l'Atlàntida** s'ha convertit en un referent de les arts escèniques a la Catalunya Central.

Per molts anys i que no pari la música!

U UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA

campbaseosona

Lloguer de material per a esdeveniments

**CONTRACTA'NS
i ESTIGUES TRANQUIL!**

www.campbaseosona.com
info@campbaseosona.com
93 886 70 23

- Estands de fusta
- Carpes
- Taules i cadires
- Parament de taula
- Escenaris i tanques

2019

26 de maig de 2019. Fins i tot els més petits tenen cabuda a L'Atlàntida, a *Música per a nadons*.

2019

6 d'octubre de 2019. El Tricicle diu adeu als escenaris i els seus *Hits* passen també per Vic.

2019

26 d'octubre de 2019. Jean-Guilhen Queyrans i Alexandre Tharaud en un dels darrers Grans Concerts.

2019

17 de novembre de 2019. L'actor vigatà Ivan Benet protagonitzant l'obra *L'habitació*.

Una temporada intensa

Des d'ara fins a principis de gener, L'Atlàntida ha programat un total de 40 espectacles

Vic

Jordi Vilarrodà

La celebració del desè aniversari de L'Atlàntida dona pas a una temporada que des d'ara fins al gener inclou 40 espectacles i mig centenar de funcions, inclosos els d'aquest cap de setmana. Una aposta per la presencialitat, per l'espectacle viu, després d'haver interromput la temporada anterior al mes de març de manera abrupta i d'haver fet el possible, mentrestant, per continuar les activitats en línia. "No es va parar, es van fer propostes artístiques i educatives, i ens vam adonar que potser no tot és el format presencial", explicava Susagna Roura, regidora de Cultura de l'Ajuntament, el dia que es va presentar la nova programació.

Però l'essència d'un lloc com L'Atlàntida és l'escenari, i aquest s'omplirà, complint totes les normes de prevenció de la Covid-19, que ja s'han assajat des que el dia 10 de juliol el públic va poder tornar a trepitjar L'Atlàntida per veure teatre en *streaming*, l'obra *Assedegats* que La Perla 29 representava a Barcelona i es podia seguir des de diferents teatres. "La nova temporada és més ambiciosa, més innovadora i també més segura", segons Montse Catllà, directora general de la Fundació L'Atlàntida. Les mesures de prevenció aniran, en aquest sentit, "més enllà de les que s'estableixen". I els diferents escenaris de futur estan planificats, "des de la plena normalitat al ple confinament", segons com evolucioni la pandèmia. De les 39 propostes que van quedar pendents la temporada anterior, se'n recupera una trentena llarga, i gairebé només cauen de la programació les que implicaven "un entorn escolar" i la concentració de moltes

Roger Usart, Aina Núñez, Núria Graham i Ferran Albrich, quatre dels noms osonencs en la programació de L'Atlàntida d'aquí al desembre

persones a l'escenari. Catllà agraïa el compromís dels espectadors, que només han demanat el retorn d'un 15% de les entrades que ja havia comprat. "Diu molt del nostre públic", va dir.

El cantautor manlleuenc Roger Usart obrirà la programació regular el proper dia 2 d'octubre amb l'estrena del seu nou disc, *Llamp de bosc*, i l'endemà el seguirà *Play*, una proposta familiar de la companyia Arcaladanza, que exemplifica el pes que tindran la dansa –dobra el nombre d'espectacles– i els muntatges multidisciplinaris

en aquesta temporada. "Un 40% del que proposem es pot considerar *alternatiu*".

La presència d'artistes osonencs també continuarà amb noms com el de la ballarina Aina Núñez, que estrenarà *Y perdí mi centro*, amb la companyia Laboratorio; Núria Graham presentant el disc *Majorie*, o Obeses amb la Cobla Berga Jove. En l'apartat musical, també passaran per L'Atlàntida els Sopa de Cabra i el

ALBERT LLIMÓS / BERNAT CEDÓ / JJMM

Més propostes de dansa, noms osonencs i risc en la programació

seu nou disc *La gran onada* o una figura tan popular com Miqui Núñez. El teatre viurà també una estrena osonenca, la d'*Ambre*, de Josep M. Diéguez, i tornarà a L'Atlàntida l'actor Ivan Benet però com a director, en aquest cas de *La lleugerera i altres cançons*. Comèdies d'èxit com *El pare de la núvia*, amb Joel Joan i Joan Pera, i *La dona del 600*, de Pere Riera, comparteixen temporada

amb la profunditat de *L'amic retrobat*, adaptació de la novel·la de Fred Uhlman signada per Josep M. Miró, o el risc de *The Mountain*, de l'Agrupación Señor Serrano. El musical volarà molt amunt amb *T'estimo si he begut*, producció de Dagoll Dagom, T de Teatre i La Brutal, i també hi haurà lloc per a la clàssica amb el baríton manlleuenc Ferran Albrich. Sense comptar el Cicle Grans Concerts, un punt i a part en aquesta àmbit, que enguany celebra també el desè aniversari com a gran aposta diferenciadora de L'Atlàntida.

2020

6 de gener de 2020. Concert d'Any Nou de la Simfònica del Vallès, sense saber què portaria el 2020.

2020

9 de febrer de 2020. Un altre dels grans del teatre català, Lluís Homar, en *La neta del senyor Lihn*.

2020

17 de febrer de 2020. Un dels darrers espectacles abans del confinament, *Camí de cavalls* de Noemí Morral.

2020

10 de juliol de 2020. La tornada a L'Atlàntida per veure teatre en *streaming*, *Assedegats*.

Anna Erra: “El model és eficient”

L'alcaldesa de Vic diu que L'Atlàntida ja s'ha convertit en un dels grans referents de la ciutat

Vic

Anna Erra

Anna Erra no era encara alcaldessa però sí regidora d'Educació quan es va inaugurar L'Atlàntida, i havia viscut el procés de construcció de l'equipament i el que va representar per a la ciutat. “Veníem d'uns anys en què no n'hi havia, i teníem moltes ganes de tornar a tenir un auditori a la ciutat”, explica. L'elecció del lloc, la suma amb l'EMVic –“una d'aquelles sumes que multipliquen”– i la del primer director general, Lluís Vila d'Abadal, les veu com els encerts que van propiciar el bon començament de l'aventura que suposava engegar un complex com el de L'Atlàntida.

I no menys important, el model de gestió. En fer la valoració dels 10 anys trans-

L'alcaldesa de Vic –a la fotografia, al seu despatx– ha viscut des de l'Ajuntament tota la història de l'equipament

correguts, l'alcaldesa de Vic recorda el debat que es va obrir al qüestionar si una fundació –estructura jurídica de caire privat, encara que

el seu titular sigui l'Ajuntament– era la fórmula de governança més adient. La qüestió va dividir els grups municipals, i finalment es va

optar per fer una consulta ciutadana en què un 65% dels participants es va decantar pel model actual, davant de l'opció que l'Ajuntament

prengué les regnes de manera més directa. “Mirat des d'un punt de vista molt tècnic, no polític, es veu que és el model més eficient”, explica Erra. Sí que des d'aquell moment L'Atlàntida ha accentuat el seu perfil de connexió social, “oberta a tots els públics i necessitats”. Erra defensa que aquest “era el projecte de sempre, encara que s'hagués anat desenvolupant més a poc a poc”. Es van descobrir, avui encara, nous usos i noves xarxes de col·laboració possibles.

Per l'alcaldesa, L'Atlàntida s'ha convertit “en un referent” que ja forma part de la imatge de la ciutat de cara enfora, i en un element de cohesió de cara endins. El nou POUM ha recollit el paper d'aquest equipament o de la biblioteca actualment en construcció, tots dos al voltant del Mèder, com a *cremallera* que cus la ciutat al voltant de la cultura. “Tinc la sort de poder celebrar aquests 10 primers anys gràcies a la feina que van fer els que em van precedir”, conclou Erra.

ALBERT LLIMÓS

L'Atlàntida crida els fotògrafs

Vic L'Atlàntida és plàstica. Les formes de l'edifici han captat l'atenció dels fotògrafs ja des del moment en què es va començar a aixecar. Per això aquesta setmana, en el marc dels actes del desè aniversari, s'han inaugurat dues exposicions de fotografia dins dels espais comuns de l'edifici. La primera és “L'Atlàntida en construcció”, comissariada per Miquel Autet, arquitecte tècnic de l'Ajuntament, que va treballar en estreta col·laboració amb

l'equip de l'arquitecte Josep Llinàs. Inclou també imatges del fotògraf Toni Anguera, que va seguir des del primer moment el procés de construcció de L'Atlàntida. La segona és un recull d'imatges de fotògrafs osonencs (“10 fotògrafs, 10 mirades”) que sovint han captat detalls de l'edifici, des de la seva personal sensibilitat. “Cadascuna de les imatges interroga, d'una manera molt oberta, la genuïna essencialitat del conjunt arquitectònic a partir de detalls i/o espais molt concrets”,

afirma la crítica d'art Ana M. Palomo, comissària de l'exposició, que es fa amb el suport d'H, Associació per a les Arts Contemporànies. Els treballs que s'hi exposen són de Ferran Blancafort, Jordi Comas, Manel Esclusa, Jordi Molet, Sandra Ortiz, Toni Padrós, Miquel Pérez, Marta Prat, Marina Raurell i Miquel Sala. A la fotografia, l'acte d'inauguració (a l'esquerra, de “L'Atlàntida en construcció”, amb Toni Anguera i Josep Llinàs, i a la dreta, de “10 fotògrafs, 10 mirades”).

TW @HAAC_VIC

Ara més que mai necessitem estar ben informats

Per només **29€**
podeu llegir durant
tres mesos **EL 9 NOU**
en format digital

Llegiu **EL 9 NOU**

La informació de proximitat explicada
amb rigor

Informeu-vos a través d'un mitjà de
confiança

Aprofiteu l'oportunitat. Doneu-vos
d'alta a través d'**el9nou.cat** o
trucant al

93 889 49 49 i demaneu per
subscripcions

QUIOSC DIGITAL

Si no disposeu d'un punt de venda proper per comprar **EL 9 NOU**, ara podeu accedir la versió impresa en format digital per llegir-la des de qualsevol dispositiu. Podeu comprar exemplars solts o edicions endarrerides. Com fer-ho?

- 1. Entreu a EL9NOU.CAT.** Seleccioneu la pestanya "edició impresa" a la capçalera de la web o a la imatge de portada del diari.
- 2. Trieu l'edició.** Escolliu l'exemplar d'**EL 9 NOU** del dia que vulgueu. Pagueu amb targeta de crèdit amb totes les garanties de seguretat.
- 3. Llegiu el diari.** El teniu disponible al telèfon, a la tauleta o a l'ordinador quan vulgueu.